

ข้อคิดจากสวนโมกข์

นำเสนอเมื่อ : 31 ธ.ค. 2552

ยาระดับสรรพทุกซ์

ต้น **ไม่รู้** **ไม่ชี้** นี้เอาเปลือก
ต้น **ซังหุ้มัน** นั้นเลือก เอาแก่นแข็ง
อย่างนั้นเอง เอาแต่ราก ฤทธิ์มันแรง
ไม่มีกู ของกู แสง เอาแต่ใบ
ไม่นำเอา **ไม่นำเป็น** เฟ้นเอาดอก
ตายก่อนตาย เลือกออก ลูกใหญ่ๆ
หกอย่างนี้ อย่างละซังตั้งเกณฑ์ไว้
ดับไม่เหลือ สิ่งสุดท้าย ไซ้เมล็ดมัน
หนักหกซัง เท่ากับ ยาทั้งหลาย
เคล้ากันไป เสกคาถา ที่อาถรรพ์
สพเพ ธรรมมา นาลง อภินิเวสยา อัน
เป็นธรรมชั้น หฤทัย ในพุทธนาม
จัดลงหม้อ ใส่น้ำ พอท่วมยา
เคี้ยวไฟกล้าเหลือได้หนึ่งในสาม
หนึ่งช้อนชา สามเวลา พยายาม
กินเพื่อความ หมดสรรพโรค เป็นโลกอุดร